

En sydlænding på Aucella ... ugebrev nr. 8, 29. juli 1998

Når man, som jeg, sådan er på gennemrejse i verdens største nationalpark og møder den lokale befolkning, undrer man sig først lidt, for man forstår overraskende en hel del af sproget, der, som jeg opfatter det, er en blanding af dansk, svensk og engelsk. Er det mon dasvengsk, de taler? Man føler sig straks velkommen blandt dette utrolige og stolte folk, der lever så isoleret så højt mod nord, hvor det er lyst døgnet rundt, og regn og tåge er hyppigere end solen, der kun er på gæstevisit, som én selv. Alligevel har de meget at være stolte af. Et køkken, der minder en hel del om det danske køkken og på meget højt niveau. Der serveres indisk, mexicansk og italiensk.

Alle er lige ivrige for at fortælle om deres daglige gøremål, og hvad de synes, man bør opleve, når man kun har kort tid her. Jeg tænkte ved mig selv: Hvor skal jeg begynde, hvilket bjerg skal jeg "nedlægge" først. Det blev så Aucellabjerget, som vi en skyfri, solrig eftermiddag planlagde at gøre et forsøg på at nå toppen af den følgende aften og nat. Vi var 3 personer, 2 af de indfødte og jeg, der kl. 20.10 begyndte den lange vandring til foden af Aucellabjerget. Over stok og sten samt diverse vådområder gik det, før vi kunne begynde opstigningen til selve bjerget, der er knapt 1000 m.o.h. Belønningen for anstrengelserne fik vi i form af en helt vidunderlig udsigt hele horisonten rundt, som man skal lede længe efter. Superlativer er i dette tilfælde overflødige. Jeg anbefaler, at I selv kommer hertil og ser for jer selv. Forestil jer at stå på en bjergtop i fuldt dagslys ved midnatstid! Alt i alt varede turen 8 1/2 time og var på ca. 25 km, og de timer gav mig svaret på, hvad der i sin tid fik dette folk til at bosætte sig så fjernt fra alfarvej og omverdenen, så man kun kan finde det ved at lytte til folk, som tidligere har været på disse kanter. Næste bjerg at "nedlægge" bliver så det berømte Zackenberg Fjeld, ca. 1300 m.o.h., men det må komme an på, hvor gode benene når at blive igen inden hjemrejsen, som kommer faretruende nærmere.

Af andre kæmpeoplevelser kan nævnes en tur i motorbåd på Young Sund/Tyrolerfjorden med lokal guide, der virkelig kan fortælle om det dyreliv, der er i området, bl.a. så vi moskusokser, sæl og jagtfulke. Dog synes der at være en slange i paradiset: Myg! Hvad har dette folk dog gjort, som påkalder sig denne frygteligste straf af alle? Tænk at jeg selv skulle få brug for de myggespiraler, jeg sendte til Zackenberg fra Dansk Polarcenter langt mod syd for 3 år siden?

/Iris Madsen